

Перинатальний центр у Луцьку добудують у 2013-му

Завершення будівництва перинатального центру в Луцьку заплановано на кінець наступного року. Загальна кошторисна вартість проекту сягає 89,8 мільйона гривень. Обсяги фінансування цього соціального об'єкта голова облдержадміністрації Борис Клімчук узгодив під час нещодавньої аудієнції у Прем'єр-міністра України Миколи Азарова. Цього ж року держава спрямує області п'ять мільйонів гривень, іще три мільйони передбачено в обласному бюджеті.

76

стільки мільярдів гривень протягом січня-липня цього року витратили українці у роздрібній мережі на харчі. Про це розповів президент Українського аналітичного центру Олександр Охріменко.

Українці заплатять за житло суддів і банкірів

Згідно з постановою Кабміну, службове житло може бути надано працівникам Конституційного Суду, апарату судів загальної юрисдикції, Державної судової адміністрації та її територіальних управлінь, Національної школи суддів, секретаріату Вищої кваліфікаційної комісії суддів і її членам на час виконання ними службових обов'язків. Також право на службові приміщення мають працівники НБУ і Рахункової палати.

5

Відомості.UA
№ 38 (626)

20 - 26 вересня 2012 року
<http://vidomosti-ua.com/>

Економіка

За три роки «Волиньторф» припинить виготовлення торфобрикетів

Якщо не внести зміни до Земельного кодексу, 400 працівників підприємства опиняться без роботи, а Маневиччина втратить головного платника податків

120 тисяч тонн торфобрикетів, які за рік виготовляє державне підприємство «Волиньторф», становлять ліву частку в загальноукраїнському показнику. Загалом із 36 заводів, які раніше славилися виробництвом торфобрикетів, залишилося всього п'ять, причому стабільно працюють два «Волиньторфу» й один у Рівненській області. Проте і їх робота під загрозою. Проблема у недолугому законодавстві, яке ще десять років тому через зміни у Земельному кодексі фактично заборонило видобуток торфу. Керівник «Волиньторфу» Іван Киричич надії не втрачає, попри те, що земельних відводів, отриманих іще до внесення змін у законодавство, вистачить усього на якихось три роки. Детальніше про це, приватизацію, чутки про яку ходили до останнього часу, та загалом про роботу підприємства «Волиньторф» дізнавалися «Відомості».

Середина вересня традиційно вважається закінченням сезону заготівлі торфу. Всі наступні місяці аж до травня працівники трудитимуться над його переробкою. Нам вдалося побувати на полях, де заготовляли останні партії торфу. Робота ця потребує значної кількості масивної техніки. Адже зробити з ділянки по-

сировина потрапляє на транспортери, які доставляють її до переробного цеху, де вона очищується та зазнає термічної обробки. В покладі торф містить до 80% вологи, та шляхом переробки з нього «вибивається» добра її половина. Все це відбувається механізовано, а от пакують готові торфобрикети вже вручну. Щоправда, за словами Івана Киричича, акуратно запакованими брикети йдуть на експорт, по Україні ж вони роз'їжджаються без упаковок, що трохи дешевше. Загалом 70% продукції «Волиньторфу» забезпечує потреби українських споживачів, решту через неможливість реалізації в Україні доводиться експортувати.

— Торфобрикети по праву вважаються хорошою альтернативою газу, — розповідає Іван Миронович. — Дві тонни торфобрикету — це те ж саме, що тисяча кубічних метрів газу. Проте ціна різнилася. Для юридичних осіб, якщо я не помилюсь, один кубометр газу коштує 4,7 тисячі, тоді як тонна торфобрикету — 450 гривень. Наше підприємство забезпечує практично усю бюджетну сферу області — школи, лікарні. Також постачаємо продукцію і в сусідні області, зокрема в Рівненську, є замовлення і на Сумщину. Близько 30% нашої продукції йде на експорт — до Польщі, Угорщини, Словач-



усіх рівнів сплачено 5,148 мільйона гривень податків. У районній казні податки «Волиньторфу» складають 80% усіх надходжень.

— Розробка торф'яних родовищ — це для нас найбільша проблема. У 2002 році були внесені зміни до Земельного кодексу. В них ідеться про те, що родовища залягання торфу завглибшки більше метра чи поперечно осушені вважаються особливо цінними землями. Насправді це не так. Ми співпрацюємо з науковцями Інституту ґрунтознавства й агрохімії імені О. Н. Соколовського, були дослідження на землях, на які ми маємо ліцензію, і вчені говорять зовсім протилежне. Вони називають такі землі деградованими. Торф'яник, якщо він осушений, є джерелом виходу вуглекислого газу. Гроші, які держава отримує за Київським протоколом, якраз і треба направляти на розробку цих джерел викиду. То в чому цінність цих земель, я не розумію. І науковці цього не побачили. До всього ж, якщо торф'яник завглибшки менше одного метра, його розробляти недоцільно, сам процес підготовки поля вимагає великих затрат, — повідав директор ДП «Волиньторф».

Зрушити цю справу з місця поки ніяк не вдавалося. Минулорічна спроба народних депутатів від Волині ініціювати внесення змін до Земельного кодексу була провальною, оскільки Президент наклав вето на пропонувані поправки.

Іван Киричич каже, що поки підприємство працює з тими земельними відводами, які були надані ще до 2002 року, але площ для видобутку

торфу щоразу стає менше.

— Земельних відводів, які ми маємо, вистачить максимум на три роки. Цьогоріч ми забезпечені площами для видобутку на 70%, наступного року — на 58%. Потім підприємство працювати більше не зможе, — розчаровано констатує пан Киричич.

А тим часом на заводі трудяться чотири сотні працівників, які й гадки не мають, де шукатимуть роботу, коли завод зупиниться. Кожен роботу цінує та спримається за неї, бо для сільської місцевості заробітна плата в 3-4 тисячі гривень — за щастя. А буває й таке, що у період заготівлі торфу заробітки сягають і десяти тисяч гривень.

До всього ж на заводі діють і стимулювальні програми. Тим, хто працює на «Волиньторфі» більше п'яти років, не маючи зауважень і стягнень, і хоче будуватися, підприємство надає таку можливість, якщо у працівника є документи на землю. Таким «подарунком» уже скористалося більше десяти працівників.

Крім того, робітники мають можливість безкоштовно займатися у тренажерному залі, який торік відкрили на території заводу. Це, каже пан Киричич, своєрідна альтернатива місцевим забігайлівкам. Оскільки охочих багато, довелося розділити заняття у спортзалі на «жіночі» та «чоловічі» дні. Є там більярдна кімната, столи для тенісу, тренажери та кімната відпочинку, куди залюбки навідується жінки після тренувань для вечірнього чаювання.

Окрім випробувань із розробкою нових родовищ торф'яників,

мало підприємство мороку з можливою його приватизацією, чутки про яку не давали спокійно спати ні працівникам заводу, ні його керівництву, ні місцевим чинам.

— Є державний перелік об'єктів, які не підлягають приватизації, і нас хотіли минулого року з нього викинути. Це було питання прихованої приватизації, ми це бачили. Проте, на щастя, цього таки не сталося. Зараз ми перебуваємо в списку таких підприємств. Вважаю, що наше підприємство повинне бути державним, — ділиться думками Іван Миронович, нагадуючи про позитивний досвід господарювання Фінляндії та Білорусі, де торф'яна галузь перебуває у державній власності.

Директор «Волиньторфу» розповів, що цього року держава, як ніколи до того, надала десять мільйонів гривень підтримки за програмою технічного переоснащення та видобутку торфу. А до кінця року заплановано виділити ще близько шести мільйонів. Іван Миронович переконаний, що без державної підтримки собівартість продукції була б значно вищою і вона не змогла б конкурувати на ринку.

То що ж це? Виходить, держава вкладає солідні кошти у заводи, які за кілька років перестануть функціонувати? Нелогічно. Сподіваємося, що обласні чиновники, а зовсім скоро і новообрані народні депутати від Волині не оминуть увагою проблеми «Волиньторфу» та докладуть зусиль, аби зберегти єдине потужне промислове підприємство на Маневиччині.

Ірина КОСТЮК



Ось так виглядає процес збирання торфу

кладу торфу, яка засаджена деревами та кущами, рівеньке поле без жодної бур'янини людським рукам не під силу. До всього ж треба ще прокласти колію з місця видобутку до заводу й облаштувати зручний доїзд великогабаритної техніки.

Після видобутку торф на полі вантажать у спеціальний транспорт, який підвозить його до заводу. Там

чини, Чехії, Німеччини, Італії. Три роки тому співпрацювали зі шведами.

Підприємство й надалі може нарощувати об'єми виробництва, збільшувати географію постачання торфобрикетів і наповнювати казну району та сільських рад — аби лише була впевненість у майбутньому. До слова, за минулий рік до бюджетів

Волинські спортсмени тренуватимуться у кращих умовах

17 вересня урочисто відкрили оновлену обласну дитячо-юнацьку спортивну школу. З червня тут тривав масштабний ремонт. На свято з нагоди відкриття закладу завітали представники влади міста й області.

Волинська ОДЮСШ розпочала роботу в 1953 році. За цей час в її стінах виховали чимало призерів і переможців змагань різного рівня. Поступові ремонтні роботи почали виконувати з 2006 року, коли замінили вікна. В 2011-му школу доповнили новим приміщенням із сучасними роздягальнями, тренажерськими, масажним кабінетом.

Цьогоріч у спортзалі замінили дахове покриття, оновили фасад

будівлі, відремонтували легкоатлетичний манеж, замінили старі лавки на сучасні індивідуальні пластикові крісла та встановили кондиціонери. Ремонтні роботи тут виконували працівники ТзОВ «Житлобуд-2».

— Цей заклад відремонтовано за кошти державного й обласного бюджетів. Ці гроші — це вклад у майбутнє, в наших дітей і у спорт. Вони дуже швидко окупляються, — зазначив голова Волинської облдержадміністрації Борис Клімчук.

Директор ОДЮСШ Богуслав Галицький радіє осучасненню спортзалу і надіється на ще більшу віддачу спортсменів.



У Луцьку продаватимуть питну воду в автоматах

Ще на початку літа в Києві презентували національний проект «Якісна вода». Згідно з планами авторів, він охопить 15 найбільших міст України. А полягає новачка в продажу питної води зі спеціальних водоматів поблизу будинків, повідомляє «Українська правда». Воду братимуть із артезіанських свердловин і довозитимуть до пунктів продажу спецмашинами.

Створення мережі пунктів очищення води передбачається в Алчевську, Дніпропетровську, Харкові, Херсоні, Києві, Луганську, Луцьку, Маріуполі, Мико-

лаєві, Одесі, Рівному, Тернополі, Вінниці, Запоріжжі, Житомирі. Загальний обсяг інвестицій, необхідних для впровадження проекту, становить три мільярди гривень.

За словами керівника національних проектів Владислава Каськіва, через зміни в кліматі споживання українцем питної води щодня складає 2,5-4 літри, що на рік виллється десь у 1300 літрів.

Водночас ремонтувати нинішню систему водогонів занадто дорого для держави. Попередня вартість води з водоматів має скласти 40 копійок за літр.